
מנהג נשים

מסע נשי של מנהגים,
טקסים, תפילות וסיפורים

מבוא

ההבנה כי ישנו עולם יהודי-נשי וקשר בין-דורי שאינו תלוי זמן, מקום או תרבות, העמיקה בי בשעות הנהיגה הארוכות בכבישי הארץ, בטיסות ובשדות תעופה זרים. התחושה התעצמה ככל שנחשפתי לזרמים, לקהילות ולפזורה הרחוקה, במפגשים, בהרצאות, בימי עיון, בפולמוסים ובאירועי תרבות בעקבות הספר תפילת נשים. אסופת התפילות פתחה שערים ישנים וחלודים אל קרביה של החברה הישראלית, אל לשד עצמותיה של הפזורה היהודית, אל פעימות הלב המשותפות לרבים. משותפות, על אף האחרות וההבדלים האתניים, הדתיים, המגדריים והמגזריים. דווקא תפילות הנשים הן אשר מפלסות דרך אל שלוחותיו של המרחב הישראלי, של העולם היהודי, על זרמיו והגדרותיו המתרבות. טקסטים של נשים מגשרים על פערים ומקרבים לכבות.

באחד הלילות, בעודי ממתינה לרמזור ביציאה מירושלים בשעת לילה מאוחרת, שמעתי נקישות על חלון המכונית. פתחתי את החלון וראיתי נערה כבת 17 מכורבלת במעיל. היא שאלה אם תוכל לנסוע איתי. מנימת קולה עלתה שגרת נסיעה עם זרים, וביטחון רב ניכר מחיתוך דיבורה. הסתקרנתי. היא בחרה לשבת בספסל האחורי, עדיין מכורבלת במעיל הגדול ממידותיה הזעירות. היא היתה בת גילה של בכורתי. "את לא פוחדת לנסוע עם זרים?" שאלתי בקול נוזף שכלל לא התכוונתי אליו. תהיתי אם גם בנותי וחברותיהן נוהגות כך. "אני משתדלת לנסוע רק עם נשים," התנגן קולה, ומיד ביקשה לרדת "הכי קרוב לפתח תקווה שאת מגיעה."

על שייכותו לארץ ישמח שיהיה את הדרך את הנשיה, את
ומסורת ואת הטקס

במחצית ובמחצית קודם את מבקשת לשרת את המצב,
למנוע בשמח היות, ולהחיות נבואה, השתדלתי להשא
סידע ככל שיתלתי, הן דיוק ופיון מסיבות ככל שפולח ביוק,
הן הקפדה על פניו וקשר לפחות החזקות על אחרונה.
יוק רב ודפדפ, כמסור, בעל-פה - ופננים רבים וק יד הנשיה
הפנימה ארמט ארמט, פננים רבים לא העלטה להפחד עתה
כחוב ודק המסורת שישמש נ' לזולתי, ופננים אחרות לא
עלת בידני להחמיט ארמט ערומ וקפולות.

אספסוף המנהלים מודגים בידיהם שיעור, השחיתים ידו פנימה
של מנהלים, מסורות וטקסים בשיטות הוותיקות נשע.
עיון באספסוף ו מותי לחשוב גם על המליץ החזקתו. על
המסע, על האקט, על האקט שישמש לקשר ופניו אחר.
אך גם על אלו המהלים, מנהלים שחזיתו לקשר עליהם,
מסורות שלא כדיות משתפכות ונשפוקשט ככל לא הית פי
שיספי, המפגש המולדת את המפי נעזי לקשר ולהפגש
ואינו מסכנות.

נשמח ללמוד על מסיבות, מנהלים, ערומ וסיפורי היום שלא
ידענו עליהם קודם.

עליה לביא
הדרך, השפיע

כתובת האתר של מנהל נשים:

<http://www.alukah.net/blogs/2007/07/24/>

יטעולם לא המפללות, "סיפורה לי אביסל בן אר", ישיאלית
החיה במוסות, "אין חילוצית יותר מסבי, אבל כמא שקיפולתי
את הספר מפילת נשים אני מתפללת כל בוקר מפילה אחת, י-
יחות, אנו נוסרות ונוכרים, הוא לא רק חלכת צדופה וטקסט,
אלא גם נשמה, יחות היא רקמת חיים המלוח בעשיית, ליי
כתי המורש והטקסט יש להחזיר את מעגל הנשים המוכרות
עם אלוהים, ולאמץ את המורה הנשיית-יהודית ומנהגות, יש
להחיות את הנבוא, להשלים את שחסר ולהחזיר הבית את
המעשים, את הטקסים ואת עולמן של אמותינו וסבותינו,
את המסורות שעברו בעל-פה ואת הניסיון והרעה, יש לחפש
את מעגל הנשים שנקטע, עתה, משרכים הקולות המבקשים
לגבש לעצמם חזות בודה ושהבטיחו להתנאים, חובה לכנס
את כל הדודע: מהמסורת, ממסורות שנושאות בייכרותן
ובמעשה חייתן את הודע, ומבנים שמוסר אבם חרות על לבם,
חובה לשמח במפעל העלה של חי הבית, המשפחה והפרט
היהודיים, חובה לשלב את הספר בעשיית, את בית המדרש
עם בית הכנסת, גם וגם, רק המסורת יכולה להעביר ידות
שיש בה חיים, לספק מענה לצומאן הדור המתעורר, "כימים
של התעוררות וחיוש אחר סמלים, ערומ וטקסים, מן הראוי
ללמוד מעברנו ולא לחקות את האחר.

הספר מנהל נשים מבקש להחזיר את מנהגי הנשים לאורך
המורות ממנון הקהילות, הערות, השפות והמבטיות, את
הנ"א הנשי היותר חזק אני מבקשת עתה לשחזר ולשזור